

Stroom ROMAN
versnelling

Olga van der Meer

Olga van der Meer

STROOM-
VERSNELLING

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Voorzichtig haalde Eline Hoekstra de taart uit de hete oven. Dit was de eerste, nog twee te gaan. Automatisch begon ze met het maken van nieuw beslag. Ze had nog heel wat te doen voor ze de dag erna de dertiende verjaardag van haar dochter Lorena kon vieren.

Dertien jaar alweer. Tijdens het kneden gingen haar gedachten terug naar de dag van Lorena's geboorte. Het was geen makkelijke bevalling geweest. Hoewel iedereen altijd beweerde dat je de pijn van de weeën vergat zodra het kind er was, wist ze nog exact hoe het had aangevoeld. Nog nooit eerder in haar leven had ze zo veel pijn ervaren. Maar tevens was ze ook nog nooit in haar leven zo gelukkig geweest als op het moment waarop dat kleine, glibberige lijfje op haar borst werd gelegd. Een allesoverheersend geluksgevoel, wat overal bovenuit steeg. Ruim twee jaar later, bij de geboorte van hun zoon Sander, was dat minder geweest, herinnerde ze zich. Niet dat ze met hem niet gelukkig was, maar de euforie was eraf. Ze wist inmiddels hoe zwaar het was om vierentwintig uur per dag voor een baby te zorgen en om constant achter een ondernemende peuter aan te moeten rennen. Ze had oprecht genoten van de eerste levensjaren van hun kinderen, maar makkelijk was het zeker niet. De baan die ze voordien had gehad, was een stuk simpeler geweest dan het

moederschap. Toch had ze nooit met iemand willen ruilen, ook niet met vrouwen die een interessante werkring hadden. Wat dat betrof was er de laatste tijd wel veel veranderd. Inmiddels waren er plenty vrouwen met wie ze van leven zou willen ruilen.

Eline werd in haar gedachten gestoord door Lorena, die samen met haar vriendin Ella de keuken betrad.

‘Dat ruikt goed,’ zei ze goedkeurend. Ze haalde haar vinger door het beslag en likte die af. ‘Smaakt goed ook.’

‘Afblijven,’ zei Eline. ‘Dit is trouwens nog niet klaar, er moet nog cacao doorheen.’

‘Je maakt dus een chocoladetaart,’ begreep Lorena. ‘En wat is dat?’ Ze wees naar de dampende taart op het werkblad.

‘Dat wordt een slagroomtaart, en straks maak ik nog een appeltaart,’ antwoordde Eline. ‘Als ik de kans krijg tenminste en jullie niet steeds naar binnen komen rennen.’

‘We willen gaan zwemmen. Mag dat?’

‘Graag zelfs. Als je even wacht tot ik dit beslag in de oven heb, pak ik geld voor je,’ stemde Eline meteen toe. Snel maar zorgvuldig mixte ze het cacao-poeder door het beslag, daarna goot ze het in de al van tevoren ingevette vorm, waarna ze de oven op de juiste tijd instelde. Tien minuten later zwaaide ze Lorena en Ella na.

‘Wat gaan zij doen?’ Met zijn handen in zijn zakken slenterde de elfjarige Sander naar binnen. ‘Ik verveel me.’

‘Ga dan voetballen of zo,’ adviseerde Eline. ‘Als je mij maar niet in de weg loopt.’

‘Lekker gezellig.’ Hij snoof. ‘Iedereen is met vakantie.’

‘Pak een boek en ga lezen.’

Sander maakte een wegwerpgebaar met zijn hand en slofte weg voordat zijn moeder nog meer – in zijn ogen onzinnige – ideeën te berde zou brengen. Even later stak hij opnieuw zijn hoofd om de keukendeur met de mededeling dat hij ook naar het zwembad wilde.

‘Als je je zus maar niet lastigvalt,’ waarschuwde Eline hem.

Opgelucht zwaaide ze ook hem even later uit, toen hij op zijn fiets de straat uit reed. Hèhè, rust. Het voordeel van een kinderverjaardag in de zomervakantie was dat ze de feestelijkheden en het bezoek over de hele dag konden spreiden, het nadeel was dat de kinderen haar voortdurend kwamen storen in haar bezigheden. Zonder Lorena en Sander, die om de haverklap ergens haar aandacht voor vroegen, kon ze tenminste even lekker doorgaan.

Ze kneedde vast het deeg voor de appeltaart en schildde de appels, die ze met suiker, kaneel en rozijnen in een kom wegzette tot het tijdstip dat de chocoladetaart uit de oven kon. In afwachting van dat moment maakte ze een kop koffie voor zichzelf, waar ze mee in de tuin ging zitten. Als vanzelf gingen haar gedachten verder waar ze even daarvoor abrupt waren afgebroken door Lorena.

Haar leven was allang niet meer zo fijn als enkele jaren geleden. De romantische verwachtingen die ze had toen ze met Mark trouwde, waren bij lange na niet uitgekomen. Ze waren ook niet al te realistisch geweest, wist ze nu. Als negentienjarige had ze zonder enige twijfel haar jawoord aan hem gegeven, denkend dat ze vanaf dat moment wensloos gelukkig zou zijn. In het begin was ze dat ook geweest, zeker toen Lorena kort daarna haar komst aankondigde. Daarna was het echter langzaam maar zeker bergafwaarts gegaan, tot aan het punt waar ze nu stonden: Mark voortdurend aan het werk of aan het klussen, zijn grootste hobby; en zij bezig met de kinderen en het huishouden.

Lang geleden hadden ze de afspraak gemaakt dat Mark kostwinner zou zijn en dat Eline het thuisfront voor haar rekening nam, en zo was het al die tijd gebleven. Hij stak geen hand uit in huis. Ze kon het hem niet eens kwalijk nemen, want dat was als vanzelf zo gegroeid en zij was daar nooit tegenin gegaan. Dat vond ze ook niet zo erg. Ze hield ervan om thuis lekker te rommelen en haar eigen tijd in te delen. Als ze maar eens wat

waardering kreeg voor het vele werk dat ze thuis verzette. Eline zuchtte en nipte van haar nog hete koffie. Mark dacht nog steeds dat een huis vanzelf schoon bleef en dat de kleding zonder tussenkomst van een persoon vanuit de wasmand de wasmachine in ging, om daarna keurig gestreken in de kast te belanden. Hij kon nog weleens denigrerende opmerkingen maken over huisvrouwen die het maar makkelijk hadden terwijl hij, de man, iedere dag hard moest werken om zijn gezin te onderhouden. Ze had het opgegeven om hem te doen inzien dat ook zij hele dagen druk bezig was.

Mark en zij hadden elkaar niet veel meer te vertellen. Ze leefden ieder hun eigen leven en hun levens vertoonden nog maar heel weinig raakvlakken met elkaar. Het enige wat hen nog bond, waren hun kinderen. Ruzies waren er maar zelden. Een veeg teken, want dat betekende dat het hun niet veel meer kon schelen wat de ander deed of zei. Voor Lorena en Sander was het echter wel zo prettig dat hun vader en moeder elkaar niet regelmatig in de haren vlogen. Eline koesterde het geruststellende idee dat ze hun kinderen op deze manier in ieder geval een veilige jeugd gaven. Daar had ze veel voor over.

De mobiel in haar broekzak begon te trillen ten teken dat er een bericht voor haar was. Uit veiligheidsoverwegingen zette ze het apparaat altijd op trilstand, zodat Mark het niet merkte als ze gebeld werd wanneer hij thuis was.

Het was Raymond, zag ze. Zoals altijd maakte haar hart een sprongetje bij het zien van zijn naam op het scherm.

Kun je praten? las ze.

Een blik op de klok vertelde haar dat ze nog een kwartier de tijd had voor ze de chocoladetaart uit de oven moest halen, dus toetste ze zijn nummer in, na uit gewoonte eerst goed om zich heen gekeken te hebben of er echt niemand in de buurt was. Een mens kon niet voorzichtig genoeg zijn bij dergelijke – verboden – bezigheden.

Raymond nam bij de eerste rinkel op.

‘Dag schat,’ klonk zijn stem warm in haar oor. ‘Ik hoopte al dat je alleen thuis was.’

‘De kinderen zijn naar het zwembad,’ meldde Eline.

‘Dat komt mooi uit. Ik werk vandaag vanuit huis, maar ik heb niets te doen wat niet tot vanavond kan wachten. Dus... Wat zal ik de rest van de middag eens gaan doen? Heb jij een idee?’ vroeg hij plagend.

‘Je kunt boodschappen voor me doen,’ stelde Eline voor.

‘Hm, niet helemaal wat ik in gedachten had. Kwel me niet langer, Eline. Kom je naar me toe?’

‘Ik zou dolgraag willen, maar het gaat niet,’ zei Eline spijtig.

‘Waarom niet? Mark is aan het werk, je kinderen zijn zwemmen. Je hebt de hele middag voor jezelf,’ meende Raymond teleurgesteld.

‘Nu klink je net als Mark. Ik heb het druk, Raymond.’

‘Te druk om mij te zien? Weet je hoelang het geleden is?’

‘Een week, twee dagen en vier uur,’ antwoordde Eline. Veel langer dan haar lief was.

‘Te lang dus.’

‘Het spijt me, het gaat echt niet. Je weet dat Lorena morgen jarig is, ik ben taarten aan het bakken. Daarna moet ik nog boodschappen halen, haar cadeau inpakken, het huis versieren, noem maar op. Ik kan onmogelijk weg.’

‘Jammer. Ik had me erop verheugd een paar uurtjes met je door te brengen.’

‘Ik zou niets liever willen. Wanneer werk je weer thuis?’

‘Morgen.’

Eline zuchtte. Een slechtere timing was niet denkbaar. Ze kon moeilijk op de verjaardag van haar dochter een paar uur wegvluchten om tijd met haar minnaar door te brengen.

‘Dat gaat niet,’ zei ze dan ook.

‘Daar was ik al bang voor,’ zei Raymond in mineur. ‘Hoelang gaat deze situatie nog duren, Eline? Ik hou van je, ik wil bij je zijn.’

‘Je wist van tevoren dat ik een gezin heb. Je kunt me niet voortdurend onder druk zetten, Raymond, dat is niet eerlijk.’

‘Je geeft niets meer om Mark. Wat houdt je tegen om met mij verder te gaan?’

‘Dat is vragen naar de bekende weg. Ik heb twee kinderen met Mark, ik kan hun leven niet zomaar overhoopgooien door bij hun vader weg te gaan.’

‘Vind je dat niet een beetje overdreven? Ik denk dat tachtig procent van hun vriendjes en vriendinnetjes gescheiden ouders hebben,’ meende Raymond.

‘Daarom hoeven mijn kinderen daar nog niet bij te horen.’

‘Je kunt niet van me verlangen dat ik op je blijf wachten tot ze volwassen zijn.’

Er trok een pijnlijke steek door Elines hart bij deze woorden, zoals altijd als hij toespelingen in die richting maakte. De gedachte om hem te verliezen was bijna niet te verdragen. Maar ze was getrouwd, ze had twee kinderen en dus verantwoordelijkheden die ze niet zomaar kon ontvluchten. Kiezen voor haar eigen geluk betekende tevens het ongelukkig maken van Lorena en Sander – en dat kon ze niet.

‘Ik moet mijn taart uit de oven halen,’ zei ze, hoewel dat nog een paar minuten duurde.

‘Kun je echt niet even weg?’ drong Raymond aan. ‘Een uurtje maar.’

De verleiding was bijzonder groot. Ze had hem al zo lang niet gezien en verlangde ernaar om zijn armen om haar heen te voelen en haar mond op de zijne te drukken. In plaats van zelf een appeltaart te bakken kon ze er eentje kopen als ze toch boodschappen ging doen, overwoog ze. Maar er was nog zo veel meer te doen dan slechts een taart te bakken waar ze alle voorbereidingen al voor had getroffen.

‘Vandaag niet,’ zei ze met pijn in haar hart.

‘Morgen dan?’

‘Ik kan niet weg op de verjaardag van mijn dochter.’

‘Wanneer dan wel? Je zegt dat ik niet eerlijk bezig ben als ik je onder druk zet, maar het is van jou ook niet eerlijk om me aan het lijntje te houden. Ik ben niet de enige die deze affaire is begonnen,’ merkte Raymond op.

‘Ik weet het nog niet, in ieder geval deze week nog,’ beloofde Eline met de moed der wanhoop, al had ze geen idee hoe en wanneer ze deze belofte moest inlossen. De kinderen hadden vakantie, dus was het moeilijk om ongemerkt een middag met Raymond door te brengen. Ze wilden altijd precies weten wat ze ging doen en hoelang ze wegbleef. Ze wilde hen trouwens niet te lang alleen thuislaten. Lorena en Sander vlogen elkaar regelmatig in de haren, zeker als er niemand bij was. De enkele keren dat dit voorkwam, werd ze achteraf altijd overstelpt met klaagverhalen van beide kanten.

‘Dat hoop ik echt, ik mis je,’ zei Raymond nog voordat ze de verbinding verbraken.

Haar koffie was ondertussen koud geworden. Eline gooidde het kopje leeg in de gootsteen en controleerde de taart. Het deeg bleef aan de prikker plakken, dus hij moest nog wat langer in de oven blijven staan. Het deeg voor de appeltaart was genoeg opgestijfd, daarom begon ze vast met het bekleden van de springvorm. Ze verwenste het feit dat ze zelf alles wilde bakken. Met de kinderen in het zwembad had ze heerlijk naar Raymond toe kunnen gaan vandaag. Het was al veel te lang geleden dat ze hem gezien had, en de zomervakantie duurde nog vier weken. De laatste drie weken voordat Lorena en Sander weer naar school moesten was Mark vrij, dan kon ze het helemaal wel vergeten. In die periode moesten zij en Raymond het doen met korte, liefdevolle berichtjes die ze naar elkaar stuurden en een enkel telefoongesprek als Mark even niet in de buurt was. Omdat ze onlangs de badkamer hadden verbouwd en een andere auto hadden gekocht, gingen ze dit jaar niet met vakantie, maar de kans dat ze Raymond in die weken zou zien was bijzonder klein. Maar als ze met in de winkel gekochte taart aan-

kwam op Lorena's verjaardag zou ze ongetwijfeld de nodige vragen voor haar kiezen krijgen. Ze bakte altijd alles zelf, dat was haar grootste hobby. Ze vond het heerlijk om in de keuken bezig te zijn met het afwegen van de ingrediënten, het verzinnen van nieuwe smaakcombinaties en het mixen van meel, boter, eieren en suiker. In de loop der jaren had ze al heel wat verschillende taarten gebakken, meestal met groot succes.

Enfin, het was nu toch al te laat voor dergelijke afwegingen. Twee taarten stonden klaar om na het afkoelen versierd te worden, de derde ging nu de oven in. Ze kon niet anders doen dan Raymond even uit haar hoofd zetten, hoe moeilijk dat ook was. Vandaag ging het echt niet meer lukken met alles wat er nog op haar lijstje stond om te doen. Van Mark hoefde ze op dat vlak weinig hulp te verwachten, dat wist ze van tevoren.

Terwijl de appeltaart stond te garen in de oven, pakte Eline Lorena's verjaardagscadeautjes in: een ragfijne zilveren ketting met daaraan een bedeltje van een klavertjevier, en een nieuw trainingspak in de kleuren van de turnclub waar ze sinds kort lid van was. Het verplichte turnpakje hadden ze meteen gekocht bij het aangaan van het lidmaatschap, het bijpassende trainingspak had Eline te duur gevonden om zomaar aan te schaffen, hoewel Lorena het dolgraag wilde hebben. Daarna maakte ze een boodschappenlijst voor de volgende dag, ze haalde de appeltaart uit de oven en ging op weg naar de supermarkt.

Een uur later sjouwde ze twee volle boodschappentassen het huis in, wetend dat ze nog een keer terug moest. Ze had onmogelijk alles in één keer mee kunnen nemen, daarvoor had ze te veel nodig. Vooral aan flessen limonade moest het nodige ingeslagen worden en die waren te zwaar om allemaal tegelijk te dragen. Eigenlijk was het te gek voor woorden dat zij zo liep te sjouwen terwijl Mark met de auto naar zijn werk was. Er was een prima busverbinding van hun huis naar het kantoor waar hij werkte, maar het kwam nooit in zijn hoofd op om daar gebruik van te maken zodat zij de beschikking over hun auto had. Soms,

als ze er expliciet om vroeg, nam hij de bus, maar dat ging dan altijd met zo veel zuchten en mopperen gepaard dat ze liever zelf een andere oplossing zocht.

Aan het eind van de middag was ze doodmoe, maar ze had geen tijd om daaraan toe te geven. De keuken was een puinhoop na haar uitgebreide baksessie en het aanrecht stond vol met afwas. Ze had net alles aan kant toen zowel de kinderen als Mark binnenkwamen.

‘Hij is ons gevolgd, mogen we hem houden?’ giechelde Lorena, wijzend naar haar vader.

‘Ja, je kunt hem niet op straat zetten, mam,’ deed Sander met haar mee. ‘Hij heeft vast geen thuis.’ Hij gilte toen Mark naar hem uithaalde en dook nog net op tijd weg. Lorena sprong op Marks rug.

‘Probeer me er maar af te krijgen,’ daagde ze hem uit.

‘O, dat is geen enkel probleem.’ Mark maakte een razendsnelle beweging, waardoor Lorena weggleed en op de grond belandde. Sander schoot haar te hulp. Als het om stoeien met hun vader ging, waren ze ineens erg eensgezind.

Eline bekeek het tafereel vanuit de deuropening. Als het tussen haar en Mark nog goed gezeten had, zou ze hiervan genoten hebben, wist ze. Misschien had ze zich er dan zelfs wel tussen gestort om mee te delen in de algemene vrolijkheid. Nu keek ze er echter met gemengde gevoelens naar. Het uitgelaten tafereel deed haar pijn, omdat het haar eens te meer deed beseffen dat ze het haar kinderen nooit mocht aandoen om dit van hen af te pakken. Ze mocht haar eigen geluk niet najagen ten koste van hen. Lorena en Sander waren gek op Mark, en wat ze ook op hem aan te merken had, ze kon niet ontkennen dat hij een uitstekende vader was. Ze kon en mocht dit gezin niet opbreken, ongeacht hoe ze er zelf in stond.

‘Wat eten we?’ vroeg Mark nadat hij de kinderen van zich afgeschud had. Hij stak zijn hoofd om de keukendeur en keek naar het lege fornuis.

‘Ik heb geen tijd gehad om te koken. We halen wel wat,’ zei Eline.

Marks gezicht betrok.

‘Je weet dat ik daar een hekel aan heb, bovendien is een pizza of chinees eten hartstikke duur. Verdorie, Eline, hoeveel moeite is het nou om een pan aardappels en een pan groente op het gasfornuis te zetten en ondertussen wat vlees te bakken?’

‘Ik heb het druk gehad, Mark. Ik heb drie taarten gebakken en moest drie keer naar de supermarkt om alle boodschappen te halen. Jij had namelijk de auto mee,’ zei ze met nadruk.

‘Taarten gebakken.’ Hij snoof minachtend.

‘Je dochter is morgen jarig,’ hielp Eline hem fijntjes herinneren.

‘Dat weet ik echt wel, maar dat vind ik geen excuus. De oven doet het meeste werk,’ meende hij nonchalant. ‘Nou ja, dan moet je maar wat bij de snackbar halen.’

‘Dat lijkt me een prima klusje voor jou terwijl ik de slingers uitzoek die vanavond opgehangen moeten worden,’ zei Eline stroef.

‘Ik stuur de kinderen wel. Is er koffie?’

Eline verbeet een zucht. Zo ging het nu altijd. Mark had totaal geen waardering voor het werk dat zij verzette. Hij verwachtte op zijn wenken bediend te worden als hij thuiskwam na een dag werken, alsof zij de hele dag op de bank zat te niksen. Hij was niet eens ingegaan op haar verwijt dat hij die dag de auto mee had genomen, zodat zij lopend alle boodschappen had moeten halen. Het drong eenvoudigweg niet eens tot hem door dat dit een verwijt was geweest.

Na het eten van de patat met kroketten was het opnieuw Eline die opruimde en koffiezette. Eenmaal zittend op de bank voelden al haar spieren aan als lood. Ze was zo moe dat ze ter plekke in slaap had kunnen vallen, maar ze moest opblijven totdat de kinderen erin lagen en zij de kamer had versierd. Hoewel Lorena echt wel wist dat er slingers opgehangen werden, was

het de gewoonte in hun gezin dat de jarige die pas op de dag zelf zou zien en niet al de avond ervoor.

Sander verdween om negen uur naar zijn kamer, een uur later stuurde Eline Lorena onder luid protest naar boven.

‘Waarom deed je dat nou?’ vroeg Mark verwijtend zodra Lorena de kamer uit was. ‘Het is net tien uur, ze heeft vakantie.’

‘De kamer moet nog versierd worden en ik wil mijn bed in. Het wordt morgen ook een drukke dag.’

‘Druk, druk. Je wordt oud,’ mopperde Mark. ‘Acht uur per dag werken, dat is pas druk. Het is maar goed dat jij geen baan hebt, want je zou het nog geen maand volhouden.’

Eline beet op haar lip en zweeg. Hier hadden ze al zo vaak woorden over gehad, ze had geen zin om zichzelf keer op keer te moeten verdedigen. Met moeite hing ze de slingers op terwijl Mark het journaal keek. Ze wist dat één verkeerde opmerking van hem nu voldoende zou zijn om haar te laten ontploffen, maar alsof hij dat aanvoelde gaf hij geen commentaar meer, zelfs niet toen ze voor de tv ging staan om een slinger aan de plank erboven te bevestigen.

Om kwart over elf lag ze eindelijk in bed, maar nu het kon, wilde de slaap niet komen. Met haar rug naar Mark toe gekeerd kon Eline het niet laten om zich af te vragen hoe haar leven zou zijn verlopen als ze Raymond eerder had ontmoet en ze met hem in één huis zou wonen. Ze was niet zo naïef om hem te idealiseren. Raymond had net zo goed zijn fouten, net als iedereen. Net als Mark. Het verschil was dat ze van Raymond hield en van Mark niet meer. Helaas was het een uitzichtloze en tevens verboden liefde, waar ze niet openlijk uiting aan mocht geven. Ze moest het met de kruimeltjes doen, in ieder geval tot haar kinderen volwassen waren.

Zuchtend draaide ze zich om. Nog minstens zeven jaar dus. Een uitzichtloos lange tijd.

Hoofdstuk 2

De dag begon al vroeg voor Eline. Hoewel Lorena zichzelf met haar nu dertien jaren heel volwassen vond, stond ze toch al om halfzeven ongeduldig naast het bed van haar ouders heen en weer te springen.

‘Kom er nou uit. Ik heb honger, ik wil ontbijten,’ beweerde ze.

‘Je zult eerder trek hebben in je cadeautje,’ bromde Mark terwijl hij zich nog eens omdraaide.

‘Het is halfacht, hoor,’ riep Lorena. ‘Dat is een heel normale tijd.’

‘Halfzeven,’ verbeterde Eline haar met een blik op de wekker.

‘Echt waar? Dan heb ik vast verkeerd gekeken,’ zei Lorena met een onschuldig gezicht.

‘Ga in dat geval nog maar een uurtje terug je bed in en kom ons straks nog maar een keer roepen,’ probeerde Mark. ‘Als ik een vrije dag heb, vind ik halfzeven veel te vroeg.’

Eline begon te lachen. Dat was een leuke poging, maar ze kon hem zo wel vertellen dat dit niet zou lukken. Rillend kwam ze overeind. Het was dan wel zomer, maar de afgelopen dagen was het behoorlijk kil geweest en het zag ernaar uit dat dit nog wel even zou duren. Ze zou de visite in ieder geval niet in de tuin kunnen ontvangen, zag ze met een blik uit het raam. De lucht

was grijs en de boomtoppen zwiepten heen en weer op een krachtige wind.

Een halfuur later zaten ze aan een vroeg ontbijt, met een chagrijnige Sander die beweerde dat hij na het eten weer zijn bed in zou gaan.

‘Het is nog nacht,’ mopperde hij.

‘Doe niet zo ongezellig, je zus is jarig,’ sprak Eline hem vermanend toe.

‘Nou, én? Daar hoeft ze niet zo’n toestand van te maken.’

‘Ze is gewoon nieuwsgierig naar haar cadeautje. Laat haar maar niet langer in spanning.’

‘Cadeautje, cadeautje.’ Sander krabde zich achter zijn oor. ‘Ik wist dat ik iets vergeten was.’

‘Mam!’ kreet Lorena. ‘Hoor je dat? Hij heeft geen cadeau voor me. Nou, dan krijg jij ook niets voor je verjaardag,’ katte ze meteen.

Eline rolde met haar ogen. Broer en zus wisten prima hoe ze elkaar op de kast moesten krijgen. Ze vroeg zich af of ze ooit een hechte band zouden krijgen. Je hoorde vaak dat kinderen die in hun jeugd elkaar de tent uit vochten later juist naar elkaar toe groeiden. Dat kon ze alleen maar hopen.

‘Hij plaagt je. Sander, hou daarmee op.’

‘Het is niet aardig van je om je zus op haar verjaardag voor de mal te houden,’ voegde Mark daaraan toe.

‘Maar ze trapt er altijd zo lekker in,’ zei Sander met een brede grijns. Uit de kast pakte hij een slordig ingepakt cadeau dat hij met een plechtig gebaar aan de jarige overhandigde. Uit het papier kwam een hoesje voor Lorena’s mobiel tevoorschijn, met een afbeelding van jonge katjes erop, haar lievelingsdieren. Ze was er dolblij mee en gaf haar broer zowaar een zoen op zijn wang, iets wat hij met een lijdzaam gezicht onderging. Ook de ketting en het trainingspak vielen in de smaak.

Het ontbijt verliep rommelig. Broer en zus konden het ook vandaag niet laten om ruzie met elkaar te zoeken, Mark zat er

met een stoïcijns gezicht bij. In tegenstelling tot Eline, die de boel altijd probeerde te sussen, bemoeide hij zich nooit met de onderlinge onenigheden.

Nog voor het ontbijt afgelopen was, voelde Eline al hoofdpijn opkomen. En ze moest nog een hele dag. Ze bleef extra lang onder de douche staan, genietend van de warme waterstralen op haar hoofd en nek. Het liefst had ze zo de hele dag willen blijven staan, maar na tien minuten stond Mark al op de deur te bonzen.

‘Waar blijf je? Er zijn meer mensen die willen douchen, hoor,’ riep hij.

Met alleen een handdoek om haar lijf geslagen liep Eline langs hem heen naar de slaapkamer.

‘Ga je gang,’ zei ze kortaf.

‘Hèhè, eindelijk.’ Zonder een blik op haar te werpen liep hij langs haar heen de badkamer in.

Er was een tijd waarin hij de handdoek van haar lichaam afgerukt zou hebben, dacht Eline weemoedig bij zichzelf. Nog niet eens zo heel erg lang geleden stonden ze zelfs regelmatig samen onder de douche. Tegenwoordig was de intimiteit echter ver te zoeken binnen hun huwelijk. Zelfs een kus bij het weggaan of thuiskomen was er vaak niet eens bij. Een enkele keer deed Mark toenaderingspogingen als ze in bed lagen. Soms gaf ze daaraan toe, vaker verzon ze een smoesje. Vrijen met Mark voelde niet goed meer. Toch voelde ze zich daar schuldig over. Sinds Raymond in haar leven was verschenen, was dat schuldgevoel alleen maar gegroeid. Het klopte niet, het mocht niet, het hoorde niet, daar was ze zich maar al te goed van bewust. Tegelijkertijd voelde bij Raymond zijn zo goed en vertrouwd dat haar schuldgevoel daar ondergeschikt aan was. Hij gaf haar alles waar Mark niet meer toe in staat leek te zijn. Liefde, vrolijkheid, geluk. Helaas ook zorgen en het gevoel verscheurd te zijn. Als ze geen kinderen had gehad, had ze allang voor een leven met hem gekozen, maar het welzijn van Lorena en Sander stond bij

haar voorop. Haar kinderen zouden het vreselijk vinden als ze bij hun vader werden weggehaald, die beslissing mocht ze niet voor hen nemen. Het was echter de vraag hoelang Raymond nog op een dergelijke basis met haar verder wilde gaan. Hij toonde altijd weinig begrip voor het feit dat ze een gezin met de daarbij behorende verantwoordelijkheden had. Hij drong er regelmatig op aan dat ze Mark moest verlaten om bij hem te komen wonen, en had al een paar keer door laten schemeren dat hij deze situatie geen jaren aan zou kunnen. Ze had echter geen keus. Als hij haar werkelijk dwong tot het nemen van een beslissing, gingen haar kinderen voor, hoeveel ze ook van hem hield.

Nadat Eline zich ervan overtuigd had dat Mark nog onder de douche stond, haalde ze haar mobiel tevoorschijn. Er was een bericht van Raymond, zag ze.

Gefeliciteerd met je dochter. Ik mis je. xxxxxx.

Eline glimlachte en zond snel een lief berichtje terug. Het had geen nut om te piekeren over alles wat er kon gebeuren. Zolang hij in haar leven was, moest ze daar zo veel mogelijk van genieten en zich geen zorgen maken. Tenslotte wist niemand wat de dag van morgen zou brengen.

De dag sleepte zich voort. Eline was maar half met haar aandacht bij de gesprekken die door de verjaardagsvisite werden gevoerd. Lorena was met een groep vriendinnen naar haar kamer vertrokken en kwam alleen beneden als er aangebeld werd, zodat ze haar cadeau in ontvangst kon nemen. Eline had haar erop gewezen dat dit ongeleefd was, maar Mark had erom gelachen en gezegd dat ze zich niet zo druk moest maken. De visite scheen het overigens ook niet vreemd te vinden dat de jarige niet in de kamer aanwezig was. Niemand zei er iets over. Een feestdag kon Eline het echter op deze manier niet noemen. Vroeger waren de kinderverjaardagen druk, rommelig en chaotisch geweest, maar ook gezellig, omdat de jarige overal zo verrukt van was en enthousiast de presentjes uitpakte. Het ritueel van kaarsjes uitblazen hadden ze vandaag overgeslagen omdat

Lorena had gezegd dat ze zoiets kinderachtigs niet meer wilde.

Eline was blij toen 's avonds de laatste visite de deur achter zich sloot.

‘Het was gezellig, vind je niet?’ meende Mark tevreden.

‘Nou, geweldig,’ zei Eline cynisch. ‘We hebben Lorena amper gezien.’

‘Zo gaat dat nou eenmaal op die leeftijd. Wat heeft dat kind er nou aan om hier tussen de volwassenen in te zitten die praten over werk en politiek? Dat interesseert haar niets.’

‘Mij ook niet, maar ik moest er verplicht naar luisteren.’

‘Het lot van ouders vanjarige kinderen.’ Mark begon te lachen en hield haar tegen toen ze met enkele glazen in haar handen naar de keuken liep. ‘Het was toch leuk om iedereen weer eens te zien, dat gebeurt veel te weinig. Er is trouwens wel meer wat veel te weinig gebeurt.’ Hij streelde haar gezicht en keek haar afwachtend aan.

Het was voor Eline niet moeilijk te raden waar hij op doelde, vooral niet toen zijn hand naar beneden gleed en onder haar shirt glipte. Snel duwde ze hem weg.

‘Dat is het laatste waar ik zin in heb na zo’n enerverende, drukke dag. Ik heb trouwens nog een hoop te doen voor ik naar bed kan. De kamer is een puinhoop, de slingers moeten nog van de muren af, er staat een berg afwas.’

‘De afwas kan tot morgen wachten en de slingers doe ik wel,’ bood Mark aan.

‘Jij?’ Ze kon niet voorkomen dat haar stem hatelijk klonk. ‘Nu ineens wel? Terwijl ik ze met veel moeite ophing, zat jij het journaal te kijken. Je bent blijkbaar alleen behulpzaam als er een bedoeling achter steekt. Het zou fijn zijn als je ook eens helpt zonder dat ik er iets tegenover moet stellen.’

‘Laat maar, het hoeft al niet meer.’ Mark draaide zich om en liep met een strak gezicht naar de deur. ‘Ik ga naar bed.’

‘Ja, help vooral niet mee nu je zin niet krijgt,’ riep Eline hem nog na.

Met driftige gebaren begon ze op te ruimen. Alle vuile glazen en schaaltes bracht ze naar de keuken, ze leegde volle asbakken, maakte de tafels schoon en rukte de slingers van de muren. Ze was zo kwaad op Mark dat ze wist dat ze toch niet zou kunnen slapen, dus begon ze ook de afwas weg te werken. Dat scheelde haar morgen in ieder geval weer.

Na drie kwartier waren alle sporen van Lorena's verjaardag uitgewist, maar Elines woede was nog niet verdwenen. Ze maakte een beker thee voor zichzelf en ging daarmee op de bank zitten. Plotseling werd ze overvallen door een intense moeheid, die niet alleen veroorzaakt werd door de drukke dag die achter haar lag.

Waar moest het naartoe met haar leven op deze manier? Mark en zij gleden regelrecht op de afgrond af als ze zo doorgingen. Toen ze hem pas had leren kennen, was er een passio-nale verliefdheid tussen hen geweest, later ging die verliefdheid over in houden van. Na de geboorte van hun kinderen begon dat enigszins te vervlakken. Mark had zijn werk, zij de zorg voor de kinderen en het huishouden. Twee verschillende werelden die elkaar steeds minder leken te raken. De liefde werd minder intens, ze begonnen elkaar als vanzelfsprekend te beschouwen. Daarna werd het minder en minder en sloop de onverschillig-hed hun huwelijk binnen. En nu zag het ernaar uit dat die onverschilligheid begon te ontaarden in een vijandige sfeer, met felle ruzies.

Eline zette haar inmiddels lege beker op tafel en leunde achterover. De ontwikkeling van hun huwelijk in een notendop. Waar eindigde het als ze zo door bleven gaan? In lichamelijk geweld? Moord en doodslag? Ze rilde. Het leek belachelijk om zoiets te denken, maar als ze de laatste jaren onder de loep nam, was het niet eens zo'n heel erg onrealistische gedachte. Van hun oorspronkelijke liefde was in ieder geval niets meer over en ze waren in een neerwaartse spiraal geraakt. Dat was overigens niet alleen de schuld van Mark, ze was eerlijk en realistisch genoeg

om dat toe te geven. Ze hadden het er allebei bij laten zitten. Zonder zich ertegen te verweren hadden ze zelf toegestaan dat ze uit elkaar groeiden in een roerige periode van hun leven, na het stichten van hun gezin. Terwijl de kinderen groter werden, dreven zij en Mark steeds verder van elkaar weg. Later ontmoette ze Raymond en was er tussen haar en Mark helemaal geen redding meer aan.

Raymond... Eline glimlachte in het donker. Ondanks het feit dat ze getrouwd was en twee kinderen had, was het liefde op het eerste gezicht geweest tussen haar en Raymond. In het begin hadden ze zich ertegen verzet, maar dat had niet lang geduurd. De aantrekkingskracht was té sterk geweest om te negeren. Sindsdien had ze een stiekeme affaire met hem. Niet iets waar ze trots op was, maar tegelijkertijd iets wat ze niet kon weerstaan. De uren die ze met Raymond samen doorbracht voelde ze zich jong, knap, geliefd en aantrekkelijk, een gevoel dat Mark haar al heel lang niet meer kon geven. Maar dat was het niet alleen. Natuurlijk belandden ze bijna steeds als ze elkaar zagen in bed, toch was dat niet de enige drijfveer van hun relatie. Ze praatten ook veel met elkaar en konden ruziemaken zonder dat dit tussen hen in bleef hangen. Ze voelden elkaar aan, zaten op dezelfde golflengte. Het enige wat een echt probleem tussen hen vormde, was het feit dat Eline niet bereid was openlijk voor Raymond te kiezen en haar leven verder met hem te delen. Haar verweer dat ze haar kinderen niet bij hun vader wilde weghalen deed hij af als overdreven moederlijke bezorgdheid. Hij had haar er zelfs al eens van beschuldigd dat ze hem slechts als een leuk tijdverdrijf beschouwde en dat hij voor de rest niets voor haar betekende. Eline had dat heftig tegengesproken. Ze hield echt van Raymond, zelfs meer dan ze in hun beste tijd van Mark had gedaan. Maar een mens kon niet altijd alleen voor de liefde kiezen, er speelden meer factoren mee in het leven. Verantwoordelijkheid en verstandelijke overwegingen bijvoorbeeld. Hoeveel ze ook van Raymond hield, haar moederliefde was gro-

ter en dat belette haar om de definitieve stap naar hem te zetten.

Ineens kwam echter de vraag bij haar op of ze Lorena en Sander wel zo gelukkig maakte op deze manier. Het kon voor kinderen niet goed zijn om op te groeien tussen twee ouders die weliswaar bij elkaar woonden, maar die amper met elkaar spraken en als ze dat deden alleen maar ruziemaakten. Ze kreeg het koud en warm tegelijk bij deze gedachte. Het was natuurlijk wel heel nobel om te roepen dat ze voor haar kinderen koos in plaats van voor haar eigen geluk, maar dat hield tevens in dat ze ervoor moest zorgen dat haar kinderen zich ook goed en veilig konden voelen in hun ouderlijk huis en dat ze niet opgroeiden in een vijandige sfeer. Zoals het er nu voor stond tussen Mark en haar lukte dat niet.

Het zweet brak haar uit, want deze constatering hield concreet in dat ze met Raymond moest breken en voor Mark moest kiezen. Niet alleen voor de schijn, maar echt. Dan moest ze er honderd procent voor gaan en proberen haar huwelijk weer op het goede spoor te krijgen. Alleen maar bij Mark blijven was niet voldoende, ze moest ook haar best doen er iets goeds van te maken. Op alle vlakken, dus ook lichamelijk. Op dat gebied bestond er al enkele jaren niet meer zo veel tussen hen, maar sinds ze Raymond had wees ze Mark helemaal stelselmatig af. Het was niet zo vreemd dat hij daar gefrustreerd van raakte, met verwijten en ruzies als gevolg, zoals deze avond het geval was geweest. De schuld daarvan kon ze niet alleen op hem afschuiven.

Deze zelfreflectie viel Eline niet mee. Het liefst wilde ze haar gedachten stopzetten en net doen of er niets aan de hand was, maar dat lukte niet meer. Ze kon zichzelf niet op de borst blijven slaan en roepen dat ze zo'n goede, opofferende moeder was terwijl ze willens en wetens haar huwelijk met hun vader liet versloffen omdat een andere man zijn plek in haar hart had ingenomen.

Langzaam liep ze de trap op, naar hun slaapkamer. Opgelucht constateerde ze dat Mark al sliep, want ze zou op dat moment niet geweten hebben wat ze tegen hem moest zeggen. Lang keek ze op hem neer. Zijn mond hing iets open en hij snurkte zacht. Zijn blonde haren lagen verward op het kussen. Vergeefs zocht Eline in haar hart naar nog een sprankje liefde voor deze man. Ooit had ze heel veel van hem gehouden, dat kon toch niet helemaal verdwenen zijn? Er moest nog een spoorje zitten, ergens diep onder in haar hart. Als ze erg haar best deed, zouden die gevoelens weer naar boven kunnen komen.

In plaats van haar bed in te stappen liep ze naar de kamer van Lorena. Haar dochter lag diep onder het dekbed, er was slechts een klein plukje haar zichtbaar. Eline lachte. Zo sliep Lorena altijd, alsof het buiten haar bed twintig graden onder nul was. Dat had ze als baby al gedaan, diep onder haar dekbed wegkruipen. Eline was altijd bang geweest dat ze zou stikken en had haar er steeds onder vandaan gehaald, maar als ze dan later bij haar ging kijken lag Lorena weer precies zo. Bij Sander was dat het tegenovergestelde, die woelde zich juist altijd bloot.

Ook deze keer was dat weer het geval. Voorzichtig trok Eline het dekbed over hem heen. Haar stoere, elfjarige zoon. Nog niet geen puber, maar hard op weg om er eentje te worden. Na de vakantie ging hij naar groep acht en gezien zijn schoolresultaten zou hij daarna naar het vwo gaan. Hij wilde dokter worden, daar was hij al vanaf zijn achtste heel stellig in. Wat zou er van al deze plannen terechtkomen als ze hem nu losscheurde uit zijn vertrouwde gezinssituatie? Eline beet op haar onderlip. Raymond zou hierop zeggen dat ze te overgevoelig was ten opzichte van haar kinderen. Misschien had hij daar ook wel gelijk in. Talloze kinderen groeiden tegenwoordig op in gebroken gezinnen, samengestelde gezinnen of eenoudergezinnen. Maar waren die beter af dan kinderen van wie de ouders bij elkaar bleven? Ze kon het zich niet voorstellen. Als ze van kleins af aan niet beter wisten was het wat anders, maar Lorena en Sander waren der-

tien en elf. Kinderen van die leeftijd kon je niet plompverloren bij hun vader weghalen om hen vervolgens bij een andere man te laten wonen. Niet zonder heel veel problemen tenminste. Hoe moeilijk het ook was, als ze echt voor Lorena en Sander koos, moest ze haar verhouding met Raymond beëindigen en proberen haar huwelijk met Mark nieuw leven in te blazen.

Deze gedachte deed Eline lichamelijk pijn, toch had ze geen keus. Het belang van haar kinderen ging voor.

Hoewel ze van tevoren wist dat ze niet zou kunnen slapen, stapte ze toch in bed. Mark draaide zich naar haar toe en sloeg zijn arm om haar middel heen.

‘Slaap lekker,’ mompelde hij nog half in slaap.

‘Welterusten,’ zei Eline zacht terug.

Liggend op haar rug staaarde ze naar het plafond. De tranen liepen over haar wangen, maar ze deed geen moeite om ze weg te vegen. Het laatste jaar had ze met Raymond in een droom geleefd, maar het was nu tijd om wakker te worden en de realiteit van het dagelijks leven aan te gaan.

Stroom versnelling

Haar affaire brengt alles in een stroomversnelling

Elines huwelijk met Mark is niet wat het geweest is. Ze ontvlucht de benauwende sfeer thuis in de armen van Raymond, die haar wél het gevoel geeft dat ze de moeite waard is. Maar ze zou hem in een oogwenk opgeven als ze een stabiel gezin kon vormen met Mark en haar kinderen.

Daarvoor is het plotsklaps te laat als Mark achter haar affaire komt. Halsoverkop moet Eline met haar kinderen bij Raymond intrekken. Een recept voor problemen en dat weet ze zelf ook, maar ze kan er niks meer aan doen.

Olga van der Meer staat bekend om haar romans voor moderne vrouwen. Haar personages zijn herkenbaar in al hun fouten en de manier waarop het leven soms met ze op de loop gaat. De auteur schreef eerder onder andere Hart te huur en Met open ogen.

Z&K

ISBN 978 94 0190 338 7 NUR 344

9 789401 903387

www.zomerenkeuning.nl